

Ninatark

37. lend on valmis!

Kui koolilõpetajaid on palju, on ka mälestusi palju. Mõnel on meeles, et kooli ja klassi saabus uus õpilane, teisel on meeles 2. klassis antud võlg, mis siiani tagasi maksmata. Koondasime valiku 37. lennu juhtumisi, et nemad saaksid meenutada ja meie nende üle rõõmustada.

Kõik neli klassijuhatajat õpetajad **Tiina Mets, Maia Boltovsky, Mariann Rajang** ja **Johannes Sats** on esimest korda meie koolis lõpuklassi juhatamas.

Õpetaja Tiina ja õpetaja Maia jagasid oma mõtteid.

„Kellele ei meeldiks magada? Teid, 9.a klassi, meenutades tulevad ehk meelde hetked, mis on seotud selle sõnaga. Näiteks Madis – super magaja. Seda oli eriti hästi näha 5. klassi lõpureisil Soome. Varahommikul minnes oli Madis reibas ja kiitles, et on öö otsa magamata. Öhtu lähenedes näitas väsimus märke, nii et lõpuks sadamas väljasõitu oodates oli Madis suuteline magama istudes, püsti seistes ja isegi poolenisti kõndides ka kõige suurema melu keskel.

Teine hea magaja oli neil aastatel Vootele, kes suutis sisse magada kahele klassireisile. Peale emalehelistamist tuli noormees kiirel jooksusammul bussile.

Kõige eredamini jääb meelde siiski meie Naissaare reis, eelkõige sinna minek. Ilm oli külm ja tuuline, sõiduks väike paadike, kust vesi pardale loksus, tehes teie kotid ja jalad läbimärjaks. Üle parda oksendamise meistrivõistlustest me ei räägigi. Neid tundeid teie südames, pisaraid tüdrukute põskedel ja pilku poiste silmis ei ole võimalik kirjeldada. Keeldusite sama teed pidi tagasi minemast.”

„Sain klassi päriselt enda juhatada 8. klassi alguses. Liikusin koos õpilastega staadionile aktusele, Liina ja Karola minu ees arutasid, kes siis ikka on 8.b klassijuhataja. Karola vaatas üle öla, märkas mind ja silmisse tekkis äkiline selgus ning reaktsioon oli miljonit väärt: „Oi, mitte sina!“ Ma tegelikult usun, et see seisukoht on nüüdseks veidi muutunud või leebunud.“

Tartu Veeriku Kool september 2023

Tartu Veeriku Kool september 2023

Me ei ole enam väikesed

Kui käisin algklassis, tulin hommikuti alati varem kooli ja läksin magasin enda tollase klassijuhataja Sirje süles.

Olime klassiga Saaremaal. Käisime 7. klassis sel ajal ning olime reisirühmas koos 9. klassiga. Oõbisime ühes hostelis ning õhtul rääkisime klassiõdedega üksteisele lugusid. Kõrvaltoas olid 9. klassi poisid ja kuulasid läbi seina meie juttu. Üks poiss kõrvaltoast ütles läbi seina: „Oota, ma ei kuulnud, mis sai siis?“

Agedad mälestused olid kõik klassireisid (Soome, Saaremaa, Naissaar, Läti). Need on asendamatud mälestused: Saaremaal jooksisime lusikaga öösel ringi ja varastasime WC-sildi metsast; Naissaarelt tulime tagasi 5 erineva haigusega, käisime rannas ja leidsime suure tunni, mille otsa ronisime, ja seda pekstes tulid mingid valged pallid sealt välja; Lätis oli tore juttu puhuda ja ujumas käia.

6. klassis külastasime klassiga Fazeri tehast. Seal olid müügil *limited edition* kuldseid šokolaadid. Otsisin neid kaks tükki. Üks neist on mul siamaani alles, teise andsin heasüdamliku vennana õele. Kuid ma tahtsin teada saada, kuidas *limited edition* šokolaad maitseb. Uudishimu sai minust võitu ja järgmine päev sõin õe šokolaadi tuimalt ära. See ei maitsenud teistmoodi.

Ralf ostis suure šokolaadi Soomest, umbes pool meetrit pika. Ta vend sõi selle kahe õhtuga ära.

Käisime 9. klassi lõpureisil Lätis. Meelde jäi sellest hiiglaslik kommikauss, mis meile kõigile diabeedi andis, ja odav Hesburgeri kanaburger. Korraldasime bussi tagumises otsas lastekoori konkursi, kus repertuaari kuulusid kõige eestlaslikumad laulud nagu „Isamaa ilu hoieldes“ ning „Ammamoori maja“. Terve reisi jooksul ajas meid taga aga üks suur Peru. Ta oli hirmus ja käis meil isegi majas. Tihti peitis ta end vetsu, trepi alla või diivani taha. Ta ajas meid õues taga. Viimane, kes tema eest tuppa jõudes pääses, oli Peru. See reis oli esimene, kus kogu meie klass teineteisega läbi sai. Peale grillimist ja väga häirivaid kaadreid vee ääres rääkisime kõik koos kuni kella neljani hommikul. Saimme ilmselt kõik esimest korda aru, et me ei vihkagi üksteist.

Maisilabürint... Kadusime ära ja otsisime pool aega teisi, peale seda olime mudased, kuna jooksisime suvalistest kohtadest läbi ja sadas vihma. Õhtul oli ka operatsioon „Madise päästmine“, kus me läksime tüdrukute majutusse, et Madist päästa nende käest. Lõpus jäimegi lobisema.

Arvan, et meie klassi põhikooli lõpureis oli vist esimene kord, kui me kõik päriselt hästi läbi saime. Naersime koos, rääkisime juttu ning jäi tunne, et meil oleks tegelikult koos väga palju huvitavat rääkida. Siis vist jõudiski kõigile kohale, et me päriselt lõpetame kuu aja pärast.

Mäletan, kuidas jooksin kolmandas klassis kulli mängides peaga vastu radiaatorit. Sain tänu sellele varem koju.

Sain teises klassis pealt vaadata, kuidas minu klassivennad üksteist saalihoki kaigastega peksid.

Kaarel kukkus Agurile peale kehalise tunnis ja Agur oksendas hommikul söödud kanagatsad välja.

Keegi (MINA) lõi ajaloo klassi ukse hingedelt maha.

See oli 4. klassis enne pildistamist: mängisime kulli ning ma jooksin tüdrukute garderoobi. Isik, kelle nime ma jätan mainimata, otsustas enda näpu ukse vahele panna, selle asemel et ust lihtsalt lingist tõmmata. Ta sõrmeküüs tuli ära ja ta vihkab mind siiani.

8. klassi lõpus võtsin klassiõe endale selga, kuid ta hakkas liiga palju rabelema ning kukkusime selili. Suurest naerust lasi ta ennast täis ja pidi terve ajalootunni märgade pükstega olema.

Artur jookseb kogu aeg väikseid lapsi pikali.

Mäletan, et kartsin kooli tulla, kuna ei lugenud raamatut. Opetaja tegelikult oli viisakas. Ma puudusin 30 päeva koolist.

Tegime klassiga Ellile üllatuse. Leppisime kõik kokku, et lähme toolide ja laudadega klassi taha puntrasse. See tuli väga naljakas välja ning Elli naeris tagasi klassi tülles samuti ja tegi meist pilti.

Ma ei mäleta viimast korda, kui ma oleksin pargi ringi terve aeg päriselt jooksnud. Opetaja Evaliis, vabandust!

Ma mäletan, kuidas ma otsisin terve õhtu iga sahtli läbi, et leida kontuurkaardikogumikku, kuid ei leidnud seda. Järgmisel päeval küsisin õpetajalt, kas see on tema käes, aga see polnud, arvasin, et see ongi kadunud. Nädala pärast õpetaja tuli minu juurde ja ütles, et see oli ikkagi ta portfellis.

Mäletan, kuidas olin nii valmis inglise keele üleminekueksamit tegema: õppisin ilusti pähe, kuidas e-kirja kirjutada. Kogemata vajutasin mingit nuppu, mis läks järgmise ülesande juurde ja ma ei saanud tagasi minna. Ma jõudsin kirjutada „Dear Matt“.

Kui ma 1. klassis olin, ei jäänud mulle klassikaaslaste nimed eriti hästi meelde. Suhteliselt levinud nimi Madis jäi mulle meelde, Remi ei jäänud. Nende sarnase pikkuse ning välimuse tõttu jätsin Remi meelde kui „valge peaga Madise“.

TARTU VEERIKU KOOL 1. SEPTEMBER 2015

Me ei ole enam väikesed

TARTU VEERIKU KOOL 1. SEPTEMBER 2015

Kui sain eesti keele töö 3, kustutasin hinde töö pealt, kuna mulle ei meeldinud see.

Kui ma umbes 1. klassis keelas kukkusin põlve katki, kutsus klassijuhataja. Ülle ema mulle järele. Kuni ma ootasin, istusin Ülle klassis, kus tal oli muusikatund. Ülle tõmbas oma tooli klassi ette ja seal ma lihtsalt istusin terve tunni.

Mäletan, kuidas me iga vahetund mängisime Ülle sinise palliga „Jahimeest“. Alati, kui seda mängisime, saime kelleltki pahandada. 6. klassis käisime metsas, kus poisse meigiti, ja mängisime mängu „Among Us“ in real life.

Mäletan, et poisid ujutasid kehalise garderoobi üle ja põhimõtteliselt ujusid seal.

Kui käisime 2. klassis Arenas ujumas tüdrukutega, ei tulnud õpetaja Evaliis koolis meie juurde, et ujuma minna. Mõtlesime ise Arenasse kõndida ja kõndisimegi.

3. klassis ei osanud ma matemaatika tunnikontrolli lisaülesannet teha ning nutsin selle pärast terve tunni laua all.

Mäletan, et kui klass lärmas 4. klassis, siis mu klassiõde ronis laua alla, hakkas nutma ja istus ja nuttis seal terve tunni.

Kunagi ammu kunstitunnis tahtsin telefonist midagi vaadata ja mul oli heli põhjas, kaks mu klassi tüdrukut hakkasid seepeale naerma. Ma läksin klassist välja ja hakkasin nutma.

Ma mäletan klassi reaktsiooni, kui saime teada, et klassijuhataja Pille kukkus Boldi tõuksiga pikali...

Mäletan, kuidas mu klassiõde võttis 2. klassis mu kotist süüa ja ma kitusin õpetajale.

Andu lõi lambi alla ja on rõvedalt ikka võlgu mulle. Andri tuli esimesel septembril kooli sinise silmaga.

7. klassis võtsid minu klassivennad kogu aeg mu joonlaua ja mõõtsid midagi aknalauast juuksekarvani. Asi lõppes sellega, et üks hakkas teist peksma joonlauaga ning joonlaud purunes.

Mäletan, kuidas klassivennad püüdsid leida mulle hüüdnime, mis minuga kokku sobiks. Kõige parem, millega nad välja tulid, oli Tarmo.

Kadi kukkus paar aastat tagasi jäämäel pargis silma siniseks ja peale seda keelati sealt alla laskmine ära.

Arli pani kooli peaaegu põlema!

Kirjanduse klassis lennutati drooni.

Eelmine aasta mängisime inglise keele tunnis palli ja Tambet viskas palli aknast välja.

Kui Tambet ütles eesti keele õpetajale halvasti, oli õpetaja u 15 minutit vaht.

Kunagi 4. või 5. klassis oli Gertrudil ja Tambetil tüli millegi pärast ja ma läksin sinna vahele. Tambet lõi mul silma siniseks. Järgmine päev tõi mulle šokolaadi ja vabandas.

Vaatasime inimeseõpetuse tunnis traumeerivat filmi ja kuna järgmine tund oli ajalugu, siis me rääksime seal kogu tunni enda traumast.

Klassijuhatatunnis andis Maia meile lugeda depressiooniteemalise artikli. Naersime Uiboga nii kõvasti, et hakkasime nutma. Kõik vaatasid meid väga imelikult. Maia tuli meie juurde ja ütles, et õnneks meie pärast ta muretema ei pea. Iroonia oli selles, et meie naer ja nutt ajas lõpuks Maia

ka naerma.

Ühel nädalal 8. klassi detsembris oli ainult 7 õpilast koolis. Tundides sai tehtud palju nalja ning praktilist tööd.

Kui klassivend mulle tulpe tõi, ei võtnud vastu.

Ma olen koolipuhvetele liiga palju raha andnud, sest iga päev oli vaja šokolaadi osta.

Klassijuhataja Maia on konfiskeerinud vähemalt VIIS veepüssi!!!

Renè on norm õps.

Kui õpetaja Kristiina võttis mu telefoni tunni ajal ära, kirjutas ta mu treenerile: „Ta ei saa rääkida, tal on tund.“

Kutsusin õpetaja Astra kohvikusse ja ta nõustus tulema (me pole käinud). Õpetaja Astra üllatus, et poisid ei oska valssi tantsida, ta haaras ühe klassivenna ja hakkas kiirelt samme õpetama.

Ma jooksin koju, et õpilaspiletit võtta, aga mul polnud võtit, seega nutsin tänaval.

Kui õpetaja Jane oli neljapäeviti pikapäevarühmas õpetaja, punus ta meile patse.

Õpetaja Saima oli megakarm pikapäevarühmas, pidime lugema perfektselt ja kirjutama hästi. Kui ilusti tegid, said omale templi lehe peale, nt kas „väga hea“, „tubli“ või siis jõulude ajal oli päkapikuga tempel. Siiani on mõni alles.

Meie kõige esimene klassireis oli Tallinna teletorni ja Eesti Vabaõhumuuseumisse. Veel erilisemaks tegi reisi see, et meil olid ka pered kaasas.

Käisime teletornis, ostsin teletupsu võtmehoidja.

Kunagi maisilabürindis eksisin ära ja arvasin, et ei pääse sealt kunagi.

Käisime 6. klassis klassi probleemide tõttu metsas Klapp laagris. Suht pull oli. Kütsime sauna, kuulasime mussi, grillisime. Öösel keegi ei maganud, kuna klassiõde (Getu!) nägi rotti ja sellepärast ajas kõik teised üles ja terve öö mul pea valutas. Birgit ajas metsas kõik PANNKOOGID ümber. Metsas 11 km öömajani jalutamist oli rets! Tüdrukud vahtisid, kui poisid saunast välja tulid. Magada ei saanud me seal kaks ööd, esimesel nädalase tõttu, teisel ööl oli meil lihtsalt palju rääkida. Onneks meie suhted paranesid!

Me käisime luuramas ühte D-klassi poissi, keda me Naeratajaks kutsusime, sest ta naeratas ainult meile.

Me ei ole enam väikesed

Kui käisime tuletõrje jaoskonnas, polnud Anettel sõidukaarti ja kontroll tuligi, õnneks ei küsitud tema käest piletit. Anette meenutus samast juhtumist: „Kunagi algklassis käisime kuuskil ekskursioonil, läksime sinna linnaliinibussiga. Mäletan, et ma jätsin oma õpilaspileti koju ja pidin oma algklassiõpetajale sülele istuma, kui piletikontroll tuli, et ta arvaks, et ma olen tema laps.“

Käisime klassijuhataja Pillega pimedas peitust mängimas, see oli nii lähe!

KLASSIGA MELCHIORIT VAATAMAS!!! Tegime kinos popcorn'i sõda. Mulle kallati maitseainet peale.

Läti reis seitsmendas klassis koos Astra klassiga oli ülitore!

Käärikul (paar nädalat tagasi) olime päiksetõusuni üleval!

2020. aasta 13. märts ja meid saadeti kojuuuu!!! Pelasin Zoomi ajal („Fortnite“). Ma tegelikult ei pannud Zoomis kaamerat sisse mitte sellepärast, et see oli katki, vaid ma ei tahtnud, et mind näha. Kui oli Zoomis vene tund, panin tunni käima ja ise olin õues garaažide peal turnimas. Mängisin Zoomi tundide ajal „Robloxi“ ja „CSi“. Hinded olid head. Zoomi kontrolltööd oli parimad, sest sai lihtsalt kõik maha vaadata õpikust ja vihikust. Kui ma tahtsin vene keele õpetajale nalja teha, kasutasin TikToki heli, kus tundub, et heli on katkendlik. Distantõppe ajal, kui meil oli vene keele tund, siis keegi võõra nimega „Sveta Beta“ tuli meie Zoomi kõneste ja õpetaja läks närvi. Väga palju hiljem tuli välja, et see oli mu üks klassiõde. Olin inglise keele Zoomis LuxExpressis. Kehalise tunnid olid... kõigil polnud ruumi toas teha kehalist, nii et alati oli naljakas vaadata, kes jala lööb ära või niisama ei mahu harjutust tegema. Läksime tunnist ära, kui vastust ei teadnud. Ma tegin Zoomi tundides kõike muud peale õppimise. Distantõppe ajal tihti küpsetasin tundide ajal. Ükskord, kui oli ajalootund, ei viitsinud Zoomi minna, aga ei tahtnud ka puudumist saada. Läksin tundi ja olin seal nii kaua, kuni õpetaja kontrollis, kes kohal on ning siis ütlesin sõbrale, et ta õpetajale ütleks, et mul läks elekter ära ja nii saingi tunnist viilida.

Käisime klassireisil ja üks poiss hammustas Danieli kõrvast.

Jakob korraldas „Bottle Flip“ võistluse, kus olid auhinnad. Meie klassi poisid võitsid kõik osa.

Mäletan, kui Daniel viskas koolikoti lakke ja valgustus kukkus alla.

Mäletan, kuidas Sten astus kolmandas klassis tualetis kellegi tahke häda sisse ning jooksis karjudes kõik korrused läbi. Ta viskas pärast sandaalid ära.

Meie klassi pärast võeti garderoobiukse ära.

Ma mäletan esimest tundi õpetaja Ailiga. Enne tundi arvasime, et see tuleb jube, kuid ta rääkis kaks tundi oma reisidest.

Mäletan, et küsisin kuuendas klassis vene keele tunnis õpetaja Svetlana käest, mida tähendab sinimallikas vene keeles. Ta läks klassist ära teiste õpetajate käest küsima ja saime vaba tunni.

Minu lemmikkoht klassiga oli Valma,

kõik said hästi läbi, lõbus oli.

Käisime klassiga Valgerannas, kus oli väga lõbus.

Oleme näinud, kuidas Kristjan hüppas riietega vette ja pärast küsis õpetaja Mariannelt tudukaid.

4. klassis asendas meie muusikatundi õpetaja Rene Sepp, kes muusikas meile noote ei osanud õpetada ja läksime hoopis matiruumi istuma ja juttu rääkima. Saime palju erinevaid küsimusi küsida.

Tegin õpetaja Gert Leesiga diili, et kui saan tunnis positiivse hinde, läheme lumememme ehitama kogu klassiga. Akki see veel juhtub kunagi?

4. klassis oli meil inglise keele tunni ajal tuletõrjehäire. Liikusime juba trepist alla, aga siis üks mu klassivend karjus: „Ma pean tagasi minema, mu kapsas jäi klassi.“

1. klassis oli popp „Minecrafti“-sarnane telefonimäng. Mu pinginaaber mängis seda tunni ajal ja ma lubasin õpetajale ära öelda, kui ta kohe telefoni ära ei pane.

Ujumistunnid 2. klassis olid päris ägedad. Käisime tihti pärast Arenat Hesburgeris söömas.

Üks meie klassi poiss lõi kas kunagi kääridega oma tossudelt tallad alt ära.

Klassikaaslane lükkas pärast kooli mind ja kaks tüdrukut hunnikusse lumehange.

Õpetaja Kristeli klassis panime lauad ja toolid üksteise peale ja mängisime rongi, kuni õpetaja Kristiina pahandama tuli.

Veetsime klassiga ilusa jõulupeo talus.

Kristjan tuli kunagi muusikaklassi jäätisega ja õpetaja Astra kuutsus tükk aega teda Jäätisepoisiks.

Veerikul mängisime igal talvel „Mäekuningat“.

Klassiõhtutel tegin alati bingot.

Snäkiautomaat oli kõigi lemmik.

Klassiõde kukkus jooksu ajal näoli maha ja ta nahk oli katki.

Kunagi visati klassivenda kehalises palliga ja ta käis selili.

Kahele poisile meie klassist tegi õpetaja Tiina Ruus rohelised märkmikud, et pärast igat tundi õpetajad kirjutaksid sinna, kuidas nad käitusid.

Kunagi panin Jakobi lauale kaardi, kus oli kirjas „Armastan sind! Gerdilt“ ja Gerdi lauale „Armastan sind! Jakobilt“. Ja siis Gert läks kitule ja ma sain pahandada.

Valgerannas puhastasime enda toa ära ja läksime õue. Kui tagasi tulime, olid meie toas kõik voodid üksteise peale tõstetud ja sassis.

TARTU VEERIKU KOOL 1. SEPTEMBER 2015

Me ei ole enam väikesed

Mängisime inimeseõpetuse tunnis mängu, kus üks pidi teist juhtima, kuna juhitava olid silmad kinni. Martin juhtis Kristenit, Kristen jooksis vastu posti ja murdis ninaluu. Täna on tal kõver nina.

Kui terve klassiga Veurovisioonil käisime, õppis õpetaja Liis Leilop *flöss*'i ära.

Ütlesin algklassis mitu korda õpetajale „emme“.

Klassiõöl korraldasime ööhäire, kus Kristella ja Sirli olid kadunud. Panime nad prügikottidesse pinkide alla peitu.

Mäletan päeva, mil direktor kutsus mind peale kodanikupäeva kõnevõistlust Askoks. Just sellest päevast alates kutsutaksegi mind sedaviisi.

Ramon aevastab niimoodi, et terve klass ehmatab.

Panin Rubenile korraliku littari vastu pead, kuna ta viskas mind lumepalliga.

1. klassis, kui ma selja taha vaatasin, vahtis mu klassiõde kogu aeg mulle kurja pilguga otsa.

Üks klassiõde hilines iga jumala päev kooli ja teised panid tema hilinemisi tabelisse kirja.

Tundide ajal tegin väga tihti väikseid uinakuid ja kordagi keegi ei äratanud mind.

Mäletan seda üht päeva, kus tulin 1 h unega kooli ja esimene tund oli eesti keel õpetaja Elliga... magasin terve tunni. Ma nüüd ei tea, kas Elli ei märganud või tal lihtsalt oli suva, aga Elli on parim.

Võtsime sööklasi iga päev hästi palju leiba ning pakkisime ära ja siis klassis söime seda, sest koolitoit ei kõlvanud.

5+ aastat õppisime muusikat õpetaja Astraga; ühtegi nime ega nägu tal meelde ei jäänud. Mingi hetk hakkas ta juba nimme ajama nimesid segi ja ähvardama, et tuleb lastele koju kaasa muusikat õpetama.

Kunagi oli tuletõrjehäire ning olime Astra muusikatunnis. Ütlesime Astrale, et peame ära minema, sest äkki kool põleb, aga ei, tema tunnid olid nii olulised, ta ütles, et me ei lähe kuhugi ja meid päästetakse ära.

Künnapuud matas tülitsemas, kummal on rohkem ruumi – õpetaja Onne mõõtis millimeetri pealt laua pooleks ja tõmbas harilikuga joone vahele.

Valetasime klassiõdega klassivendadele päris pikka aega, et oleme õed ja nad uskusid seda.

Hindelistest töödest tegid X ja Y pildid ja saatsid need klassigruppi. Klass tegi alati spikerdamisel imelist koostööd.

Kunagi 4. klassis oli meil matemaatika õpetaja Tiina ja ta lubas meil õpikute paberkaane peale joonistada. Klassis tekkis võistlus, kes suudab rohkem enda klassi ehk „4.d“ kirjutada. Klassivennad veetsid terve tunni matemaatikas neid kirjutades. Mitte keegi seda võistlust ei võitnud, sest keegi ei teinud enam tunnis kaasa ja õpetaja lõpetas võistluse, st klassinumbri joonistamise.

Ükskord 1. aprillil tahtsin teha klassile nalja ning riietusin ennast poisiks. Panin pähe musta paruka ja poisiliku riietuse. Lisaks panin ette maski. Sõbrad ei saanud aru, kes ma olin, seni kuni hakkasin rääkima. Läksin õpetaja Leesi tundi ja ta arvas et ma puudusin. Kui näitasin oma nägu, hakkas ta naerma.

TARTU VEERIKU KOOL 1. SEPTEMBER 2015

Läksin kunagi trepist üles neljandale korrusele ja lampi kõndis rahulikult mu enda kass mulle koridoris vastu. Ta jooksis vene keele klassi ja selle asemel, et õpetaja küsiks, miks on mul kass koolis, küsis ta õpilastelt, kuidas on vene keeles „kass“.

Istusin kunagi ajalootunnis ukse kõrval ja kui õpetaja Signe Kass tahtis panna tuld põlema, sai ta lülitist nii suure särtsu, et hakkas kiljuma ja hüppama. Seejärel hakkas ta mind kallistama ja paluma, et ma sealt minema istuksin, sest ta arvas, et ma saan seinalt särtsu.

Korraldasin loovtööks disko ja teisest koolist sõbrad tahtsid tulla vaatama. See lõppes nii et õpetaja Laarmaa ajas neid staadionil taga ja kõik, mis sõbrad karjusid, oli: „Appi! Lotte ajab meid taga!“

Käsitöötundi tuli üks 9. klassi õpilane, kes oli meist palju vanem ja küsis, kus on õpetaja. Keegi klassiõdedest ütles, et õpetaja on kapis ja sellest sai meie klassiõdede vaheline nali.

Kui Gert Lees hilines tundi umbes 20 minutit, lahusime kõik tunnist ja läksime korvpalli mängima.

Valetasin Elli Kõivule poolt aastat, et mul on teine nimi ja ta ei saanud aru.

Tulin kunagi kulbiga kooli, sest arvasime sõpradega, et mul on vargad kodus.

Tõstsin kunagi koridoris käe, et õpetaja Svetlana mind märkaks, kuna tahtsin talle midagi öelda, aga ta arvas, et tahtsin talle plaksu lüüa ja ma ei teadnud, mis teha. Võtsin käe eest ära. Siia maani see piinab mind ning sooviksin vabandada.

Kunagi kui klassiõdega vetsu läksime, olime šokeeritud, kui nägime, et seinal oli Soome laulja Käärja pildid. Seda ühe päevani, kui üks tolvani need sealt eemaldas.

Meie viimasel klassireisil läksime tüdrukutega kell 4 hommikul poiste majja neid hirmutama. Käärikul sai öösel osade klassiõdede ja klassivendadega pelatud „Gartic Phone“i. Ma ei ole eales nii palju naernud oma klassikaaslaste seltsis. Hiilisime nende maja juurde, panime muusika põhja ja tantsisime trepi peal. See hirmutamise plaan ei töötanud, kuna poisid olid liiga sügavas unes.

Me ei ole enam väikesed

Mäletan, kui kõndisin üheksandas üks päev koju, endal suhteliselt halb olla. Korraga nägin üht väiksemat tüdrukut (võib-olla esimesest-teisest klassist?) mulle naeratamas ja natukene arglikult mulle ütlemas, et ma näen ilus välja. Enda arust ma see hetk just megakenades riietes polnud, aga südame tegi soojaks küll. Naeratasin vastu ja ütlesin tüdrukule, et tema printsessipildiga kott on nii lahe. Ta vist oli selle peale õnnelik. Noored ei ole vist ikkagi hukas.

Lasime klassireisil sõbrannaga teistele klassikaaslastele läbi vetsutorude kummitushäali ja nad arvasid terve reisi, et nende tuba kummitab ja neil on toas *skinwalker* id.

Mäletan, kui saime üheksandas klassis viia esimeste klasside õpilased aktusele. See oli nii südamluk ja armas ning tunnen, et see on ka suur vastutus, kuna saad julgustada üht-kaht nooremat õpilast, kellel seda sellel hetkel võibolla väga vaja on. See jääb mulle ilmselt elu lõpuni meelde.

Kaheksandas klassis oli osadel õpilastel õpetaja Koiduga olümpiaaditund, mis kestis hilisõhtuni ning Koit ise hilines mõnikord meie tundidesse. Ootasime taas kord tundi väikese grupiga ning järsku ilmus meie juurde meie praegune ühiskonnaõpetaja Jane ja pakkus kõigile sokolaadi

ja jutustas meiega, oli seltsis põhimõtteliselt. See oli väga hooliv ja siamaani on see mees. Üleüldse tunnen, et aastate jooksul on meil päris häid õpetajaid olnud, keda ma loodan, et ka nooremad õpilased väärtustavad.

Mäletan, kuidas õpetaja Elli tõi meile üheksanda klassi viimasel päeval enda tehtud kooki. Õpetaja Priit tegi meiega kaheksanda klassi viimasel päeval geograafia raames projekti, kus kõik töid mingi puuvilja, marja, köögivilja ja siis tutvustasid seda teistele (saime maitsta ka!!). Loodusteaduste õpetajad tegid meiega palju huvitavaid ja kummalisi katseid ning näiteks õpetaja Gert vaatas meiega seitsmendas või kaheksandas klassis „Rakett 69“ hooaegu, kuna õppetöö oli tehtud. Vanasti oli meie koolis ka matemaatikaõpetaja Ülle, kes meiega kuupe voltis. Üleüldse oli igasugust nalja ja lõbu palju ja mulle jäävad meelde just sellised vabad ja lõbusad hetked.

Aitäh kõikidele õpetajatele!!!

Tartu Veeriku Kool märts 2023

Tartu Veeriku Kool september 2023

Tekstid: 9.a, 9.b, 9.c ja 9.d klassi õpilased; selguse huvides on tekste lühendatud ja toimetatud.
Pildid: 9.a, 9.b, 9.c ja 9.d õpetajate ja õpilaste kogudest, Fotomaagia OÜ